jest et nüüd onnetegi ta wangi põlwele ots
kätte olli tullu. Warsti selle pääle läits kuh-
kuningas koda, sest et jahi jaak wäega hää olli
pääleki ilma süüta inemise wangi wõis ära
kõsta.

Et kaupmehe tütär wäega ilusa näolõ ja
hää süämega inemine olli, nakas kuningas
teda sia armastama. Warsti selle pääle olliwa
kah pulma. Teewüsi sai ära põlatu kaupmehe
tütrest kuningaprowwa.

Nüüd akielu olli wäga õnnelik. Kuningas
nakas oma prowwat wiel enamp armastama
kui see üto ilusa puja tälle kinkse.

Kui poig joba hääs suures poisis olli kasunu,
pallel üitskõrd kuningaprowwa kuningast teda lasta
reisi pääle kõigi pujaga minna. Hüüdeki
teda, kuningas andse häämeelega luba. Pääleki
kõskse ta wiel katel ministril timago üten
minna ja tälle saatjas olla. Enne minekut
jätse kuningaprowwa kuninga lahkest jumalaga
ja luas warsti tagasi tulla, kui midägi ära-
lisst ei juhtu. Aga kohe ta minnä tahtse, selleest
et laupu ta tõnnewi kuningale.

Ukse laiw olli joba walmis säetu ja kuninga
prowwa läitse suure auuga minema. Et ta oma kodu-
maale taktse reisi, seda ei wõi üitsigi ütlarwata,
mun kui ütlindä tüüri mies, ker laiwa kuninga
prowwa endse kodu lüna ala tüürse.

Et kuningaprowwa wäega illus inemine olli,
tulli tõsel ministril hull mõtte päha timäga ab-
ellu wõi tikku. Kui no joba kangel mere pääl olliwa,
kõnel üitskõrd sii häbemätä minister oma ametiwel-
lele: „Kuningaprowwa om wäegate minu meele järgi
Ta om ütlemätä illus — nii illus et ma jääräft
kosseki wiel ei ole nännü. Kas ta sellega siasi
kahul olemä, kui ma timä man üte öö magassi.
„Ka ja narrus olet lännu, manits tõne: kui sull
„nüüd omast päästt kahju ei ole, sis wõit ta küll jää-
räft hullu tempu ette wõtta." — „Noh, onne wõi
onnetegi iks kaeda" — „Noh kae, wai sis mina
sinnu kielda wõi, kui ta nii hullus olet lännü
ja hääd juttu enamp ei kuule." Teega olli sis
jutt otsaw.

Sii häbemätä minister läits nüüd kuninga-
prowwa manu justule. Kuningaprowwa näisis
kõigisti wäegate lahke tämä wasta olewat.